

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.394 van 15 mei 2009
in de zaak X / Ilde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 maart 2009 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat B. SOENEN en van attaché A. VAN HELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 december 2007.

Verzoeker dient een asielaanvraag in op 17 december 2007 bij de Belgische autoriteiten.

Op 16 april 2008 wordt de asielaanvraag van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 november 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Bij arrest nr. 23.496 van 24 februari 2009 bevestigt de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 november 2008 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Op 25 februari 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 15 (vijftien) dagen.

(…)”

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang. Zij verduidelijkt dat zij ingevolge artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit houdende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, over een gebonden bevoegdheid beschikt en dat zij bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel niets anders vermag dan een nieuw bevel te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 21 november 2008 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. Verzoeker stelde tegen de desbetreffende beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 24 februari 2009 met nummer 23.496 bevestigt de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 november 2008 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker betwist dit gegeven niet. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 5 april 2009 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker niet als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren.

In zoverre verzoeker de schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) inroept, dient de Raad vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Inzoverre verzoeker van mening is dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven daar hij nog steeds de mogelijkheid had een cassatieberoep bij de Raad van State in te dienen, hij ook de intentie heeft om dat te doen, merkt de Raad op dat de hangende procedure bij de Raad van State in het kader van de asielaanvraag alsook de wettelijke termijn waarbinnen een cassatieberoep kan ingediend worden bij de Raad van State, geen deel uitmaakt van de asielprocedure en de termijn tot het instellen en het instellen zelf van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft ten aanzien van eventuele verwijderingmaatregelen (RvS 29 maart 2005, nr. 142.689). Ten

overvloede merkt de Raad op dat de procedure voor de Raad van State geen verblijfsrecht op zich creëert. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 november 2008 vaardigt de verwerende partij in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit terecht een bevel uit om het grondgebied te verlaten. Zoals reeds gesteld, beschikt de verwerende partij in deze over een gebonden bevoegdheid.

In zoverre verzoeker in het kader van artikel 3 van het EVRM verwijst naar de onveilige situatie in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat hij deze feiten reeds heeft uiteengezet aan de Commissaris-generaal, alsook aan de Raad en dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad hem de subsidiaire bescherming hebben geweigerd.

Artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Voor zover verzoeker kritiek levert aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en aan de Raad om een nieuwe beoordeling vraagt, merkt de Raad op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad in casu in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Ook hier doen de argumenten van verzoeker geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister en toont hij op deze wijze niet aan dat hij over het wettig vereiste belang beschikt.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep van verzoeker is onontvankelijk.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.